

Geachte Kamercommissie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,

Graag wil ik, Noortje van Lith mijn ongenoegen uiten over de Participatiewet.

Allereerst wil ik vertellen dat de participatiewet mensen met een arbeidsbeperking kwetsbaar maakt omdat zij naar mijn mening niet in deze wet horen, een bijstandsuitkering hoort net als voorheen een tijdelijk vangnet te zijn en niet voor mensen die er levenslang in zitten. Zij hebben niet gevraagd om de arbeidsbeperking of chronische ziekte, waardoor zij in deze wet belanden als zij niet zelfstandig het wettelijk minimumloon kunnen verdienen.

Wat heel vaak vergeten wordt, is het leven naast het werk. Er wordt ook een huishouden gerund, misschien ook een gezin onderhouden en er wordt ook een sociaal leven opgebouwd. Mensen met een arbeidsbeperking zijn al vaak afhankelijk van anderen en dan wordt hen ook nog de financiële onafhankelijkheid afgenomen. Het hebben van een goede financiële basis (tenminste het wettelijk minimumloon per maand) vormt toch echt een basis van het bestaan. De financiële basis zorgt ervoor dat we ons geen zorgen hoeven te maken of we de rekeningen die binnenkomen wel kunnen betalen.

We willen daarbij niet afhankelijk zijn van onze partner, onze partner moet onze partner blijven en niet onze zorgverlener worden. Hier heb ik het over de kostendelersnorm en de partnertoets, deze norm is heel ingrijpend in het leven van veel mensen, zeker nu er een woningnood is in ons land. De levenskansen van mensen met een arbeidsbeperking zijn beduidend lager op allerlei gebieden zoals wonen, werken en het opbouwen van een sociaal leven.

Deze mensen kunnen niet fulltime werken door hun arbeidsbeperking, om u een spiegel voor te houden vraag ik u. "Zou u willen ruilen met iemand die twee keer minder kan dan u?" Alles kost energie zelfs afspreken met vrienden en een huishouden runnen.

Daarnaast wil ook graag iets zeggen over de zin: Mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt, deze zin wordt vaak gebruikt als het gaat om mensen met een arbeidshandicap/chronische ziekte, maar de arbeidsmarkt heeft vaker een afstand tot hen.

Zelf heb ik zorgen om mijn toekomst, als ik het huis uitga moet ik dan niet OVERleven in plaats van leven zoals ieder ander? Er ontstaat naar mijn mening een verkeerd beeld van mensen met een arbeidsbeperking en werken met een arbeidsbeperking. Waarom zouden zij minder geld nodig hebben om te leven terwijl zij net als ieder ander ook gewoon huur en andere zaken moeten betalen die bij het leven horen. In veel gevallen hebben mensen met een beperking hogere zorgkosten en dan moeten zij het van minder doen dan het Wettelijk minimumloon. Het heet niet voor niets het minimumloon. Ik kan me uiteraard wel voorstellen, dat dit loon niet allemaal op de schouders van de werkgevers moet liggen, maar daarvoor heeft onder ander LCR een oplossing voor bedacht. De inclusietoeslag. Deze vult ons loon aan tot het wettelijk minimumloon, dit is nog niet het onderste uit de kan.

Geef mensen met een arbeidshandicap hun vrijheid terug door hen in een regeling te laten vallen als de Wajong, zonder kostendelersnorm, vermogenstoets en partnertoets. Zij hebben immers niet gevraagd om een arbeidshandicap/chronische ziekte.

Ik zeg regelmatig pas als je een inkomen hebt waarmee je kan leven in plaats van overleven kun je je pas echt ontwikkelen. Dat kunnen veel mensen met een arbeidshandicap/chronische ziekte nu niet voldoende. In armoede leven zet je ontwikkeling grotendeels stil, omdat je je zorgen maakt over bijvoorbeeld de volgende rekening.

Het kabinet zegt: Werken moet lonen. Wat zie ik hiervan terug? Helemaal niets want zij zeggen dat werken al loont als men net boven het sociaal minimum verdient.

Ik hoop dat er een oplossing komt die voor iedereen werkt.

Met vriendelijke groet,

Noortje van Lith